

EEN JACK RYAN-THRILLER

MARK
GREANEY

TOM CLANCY

IN DE AANVAL

Over het boek

In Noord-Korea is een jonge dictator aan de macht gekomen die de wereld wil laten zien dat er niet met hem te spotten valt. De ontdekking van zeer waardevolle mineralen in zijn land heeft de economie een impuls gegeven en het verworven kapitaal stopt hij in de ontwikkeling van een grootschalig nucleair programma. In korte tijd ontwikkelt de kluizenaarsstaat zich tot een zeer gevaarlijke speler op het wereldtoneel. En er is nog slechts één extra stap nodig om het perfecte plan te vervolmaken: de eliminatie van de machtigste man van de Verenigde Staten... president Jack Ryan.

‘Een verhaal dat doet denken aan het vroegere werk van Clancy. Greaney laat zien dat hij heel veel weet over de spionagewereld, de actualiteit en de mensen die in de schaduw werken, achter hun bureau of in het veld.’ – *Kirkus Review*

Over de auteur

Mark Greaney is de bestsellerauteur van *Tom Clancy Verdenking van verraad*, en de coauteur (samen met Tom Clancy) van *Op commando*, *Dubbele dreiging* en *In het vizier*.

Tom Clancy wordt algemeen gezien als de bedenker van de technothriller. Naast zijn thrillers met Jack Ryan in de hoofdrol, schreef hij ook nog de reeksen *Op-Center*, *Power Plays* en *Net Force*, en enkele non-fictieboeken over de Amerikaanse strijdkrachten. Tom Clancy overleed op 1 oktober 2013.

Tom Clancy

De jacht op de Red October

Operatie Rode Storm

Ongelijke strijd

Kardinaal van het Kremlin

De Colombia Connectie

Golf van ontzetting

Uitstel van executie

De meedogenlozen

Ereschuld

Uur van de waarheid

SSN

De beer en de draak

Het rode gevaar

De tanden van de tijger

Op leven en dood

De ogen van de vijand

In het vizier

Dubbele dreiging

Op commando

Woestijnstorm

Slag om Kuweit

Special Forces

Tom Clancy's Power Plays-serie

Tom Clancy's Op-Center-serie

Tom Clancy's Netforce Explorers-serie

Tom Clancy's Net Force-serie

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Mark Greaney

Tom Clancy

In de aanval

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Tom Clancy Full Force and Effect

Copyright © 2014 by The Estate of Thomas L. Clancy, Jr.; Rubicon, Inc.;

Jack Ryan Enterprises, Ltd.; and Jack Ryan Limited Partnerships

Vertaling

Jolanda te Lindert

Omslagbeeld

© Richard Nixon/Arcangel images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

Bewerking Nederlandse kaartjes

Pinta Grafische Producties

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0706 7

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Belangrijkste personages

Amerikaanse regering

John Patrick (Jack) Ryan: president van de Verenigde Staten

Scott Adler: minister van Buitenlandse Zaken

Mary Pat Foley: Directeur Nationale Inlichtingendiensten (DNI)

Jay Canfield: directeur Central Intelligence Agency (CIA)

Brian Calhoun: directeur National Clandestine Service (NCS) voor de Central Intelligence Agency

Robert (Bob) Burgess: minister van Defensie

Arnold Van Damm: stafchef van de president

Horatio Styles: Amerikaans ambassadeur in Mexico

Andrea Price O'Day: special agent/hoofd Beveiliging, Amerikaanse Secret Service

Dale Herbers: special agent/hoofd advance-team, Amerikaanse Secret Service

Kolonel Mike Peters: regiodirecteur National Geospatial-Intelligence Agency

Annette Brawley: beeldspecialist National Geospatial-Intelligence Agency

De Campus

Gerry Hendley: directeur Campus/Hendley Associates

John Clark: hoofd Operaties

Domingo 'Ding' Chavez: senior officier Operaties

Dominic 'Dom' Caruso: officier Operaties

Sam Driscoll: officier Operaties

Jack Ryan junior: officier Operaties

Gavin Biery: hoofd IT-afdeling

Adara Sherman: hoofd afdeling Transport en Logistiek

De Noord-Koreanen

Choi Ji-hoon: Dae Wonsu (grand marshal) en Grote Leider van de Democratische Volksrepubliek Korea

Ri Tae-jin: luitenant-generaal Koreaanse leger en directeur Reconnaissance General Bureau (het RGB, de Buitenlandse Inlichtingendienst van Noord-Korea)

Hwang Min-ho: directeur Noord-Koreaanse Handelsmaatschappij voor Natuurlijke Hulpbronnen (de Noord-Koreaanse staatsmijn)

Andere personages

Wayne 'Duke' Sharps: voormalig FBI-agent, en directeur Sharps Global Intelligence Partners (SGIP)

Edward Riley: voormalig hoofd MI6 (of SIS, de Britse Buitenlandse Inlichtingendienst) en werknemer van Sharps Global Intelligence Partners (SGIP)

Veronika Martel (alias Élise Legrande): voormalig Frans geheim agente; werknemster van Sharps Global Intelligence Partners (SGIP)

Colin Hazelton: voormalig geheim agent van de CIA; werknemer van Sharps Global Intelligence Partners (SGIP)

Dr. Helen Powers: Australisch geologe

Óscar Roblas de Mota: Mexicaanse miljardair en president New World Metals LLC

Daryl Ricks: hoofd (E-7) Naval Special Warfare, SEAL Team 5, Echo Peloton, NSW Group One

Marleni Allende: Chileens juridisch adviseur bij het Sanctiecomité van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties

Santiago Maldonado: leider Maldonado-kartel

Emilio: lid Maldonado-kartel

Adel Zarif: Iraans bommenmaker

Cathy Ryan: first lady van de Verenigde Staten

NOORD- EN ZUID-KOREA, CHINA EN JAPAN

Proloog

Het kon John Clark geen barst schelen wat iedereen zei: dit was nog steeds Saigon.

Natuurlijk kende hij de geschiedenis! Veertig jaar geleden kwamen de communisten hier vanuit het noorden naartoe, namen de stad in en gaven hem een andere naam: Ho Chi Minhstad, ter ere van hun onverslaanbare leider. De oorlogsbuit was voor de overwinnaar. Ze executeerden de collaborateurs en namen de onbetrouwbare sujetten gevangen. En ze veranderden de politiek, de cultuur en het leven van de mensen die hier woonden.

Het zag er nu een beetje anders uit, maar voor Johns gevoel was er niets veranderd. De weëige avondhitte en de geur van uitlaatgassen die zich vermengde met die van het dichte oerwoud, de wierook, de sigarettenrook en het gekruide vlees, het gezoem van de verstikkende menigtes en de lichten van de drukke straten.

En het gevoel van het alomtegenwoordige gevaar, net niet zichtbaar, maar toch dichterbij komend, als een leger dat een inval doet.

Ze konden deze stad vernoemen naar zijn gezworen vijand uit het verleden, ze konden deze stad elke naam geven die ze maar wilden, maar voor de zesenzestigjarige man in het openluchtcafé in District 8 maakte dat geen enkel verschil.

Dit was verdomme nog altijd Saigon!

Clark zat met zijn benen over elkaar geslagen. Hij had de boord van zijn overhemd opengemaakt en zijn geelbruine lichtgewicht sportjasje op de stoel naast hem gelegd, want het enige wat de traag ronddraaiende, op een varenpalm lijkende plafondventilator deed, was de hete lucht verplaatsen.

Jongere mannen en vrouwen liepen langs hem heen, naar tafeltjes achterin of naar het drukke trottoir voor het café, maar Clark zat roerloos. Alleen zijn ogen bewogen; ze schoten heen en weer en scanden de straat.

Het viel hem op dat hij geen Amerikaanse uniformen zag, dat was het enige grote verschil met zijn herinneringen aan het oude Saigon. Een jaar of veertig geleden had hij door deze straten gelopen, in olijfgroene of oerwoudcamouflagekleding. Zelfs als hij in het binnenland was met de MACV-SOG (Military Assistance Command, Vietnam - Studies and Observations Group) van de CIA had hij zelden burgerkleding gedragen. Hij was een Navy SEAL en het was oorlog, dus was gevechtskleding passend voor een Amerikaan, zelfs als hij in het binnenland *direct-action*-operaties voor de Agency uitvoerde.

Wat ook ontbrak, waren de fietsen. In die tijd bestond negentig procent van al het verkeer op wielen uit fietsen. Nu zag je ook wel wat fietsen, maar vooral scooters, motoren en kleine auto's, terwijl de trottoirs gevuld waren met massa's voetgangers. En niemand hier droeg een uniform.

Clark zat in de gloed van de offerkaars die op zijn bistrotafeltje stond en nam een slokje groene thee. Hij had helemaal geen zin in thee, maar dit café had geen bier of zelfs maar wijn. Wat het wél had, was uitzicht op de Lion d'Or, een groot restaurant in Frans-koloniale stijl, aan de overkant van de Huynh Thi Phung Street. Hij wendde zijn blik af van de voorbijgangers, verdrong zijn gedachten aan de tijd toen vijfentwintig procent van hen Amerikaanse militairen waren en keek weer naar de Lion d'Or. Hoe moeilijk hij het ook vond om niet meer aan het verleden te denken, toch slaagde hij erin om de oorlog uit zijn gedachten te bannen. Want vanavond was zijn missie de man die in zijn eentje aan een hoektafeltje in het restaurant zat te drinken, slechts vijfentwintig meter bij Clark vandaan.

Het onderwerp van Clarks surveillance was een Amerikaan, een paar jaar jonger dan Clark, kaal en zwaargebouwd. Clark kon duidelijk zien dat de man vanavond problemen had: zijn kaakspieren stonden strakgespannen van woede en hij bewoog zich houtherig en overdreven, als een man die zo kwaad was dat hij zich bijna niet kon beheersen.

Clark kon dat wel begrijpen; hij was zelf ook in een pestbui.

Hij hield de man nog even in de gaten, maar keek daarna op zijn horloge en drukte op een knopje van de kleine, draadloze controller in zijn linkerhand. Hij praatte hardop, maar wel zacht, ook al zat er niemand bij hem in de buurt. 'Eén uur voorbij. Zijn afspraak laat hem wel wachten zeg, voordat hij hem de eer van zijn gezelschap gunt.'

Drie verdiepingen hoger en direct achter Clark - op het dak van een kantoorgebouw in koloniale stijl - lagen drie mannen. Ze droegen onopvallend gekleurde kleren en hadden ieder een zwarte rugzak bij zich. Ze scanden de straat beneden hen en stonden via hun oortjes in contact met Clark.

Domingo 'Ding' Chavez, de middelste van de drie, richtte zijn Nikon op de man in het restaurant en stelde de lens scherp. Daarna drukte hij op zijn eigen zendknop en zei zacht: 'Doelwit is niet blij. Nog even en hij ramt zijn vuist door de muur.'

Clark antwoordde van beneden: 'Dat ga ik ook doen als ik hier nog veel langer in deze hitte moet zitten en deze walgelijke thee moet drinken!'

Chavez schraapte ongemakkelijk zijn keel en zei toen: 'Eh... hierboven is het minder erg. Wil je dat een van ons naar beneden gaat, zodat jij naar het dak kunt komen?'

Het antwoord kwam snel. 'Nee. Blijf in positie.'

'Begrepen.'

Sam Driscoll grinnikte. Hij lag links van Chavez, ongeveer een meter bij hem vandaan. Hij keek door een telescoop naar de straat ten noorden van het restaurant, om te zien of daar misschien problemen waren. Zonder zijn zendknop in te drukken zei hij tegen de mannen die bij hem waren: 'Die is chagrijnig!'

Ongeveer een meter rechts van Chavez lag Jack Ryan junior. Hij keek door zijn camera en scande de voetgangers op het trottoir ten zuiden van hun uitkijkpost. Hij richtte zijn aandacht op de lange benen van een blonde vrouw die uit een taxi stapte en vroeg: 'Wat is er met Clark aan de hand? Anders is hij altijd de laatste van ons vieren die chagrijnige opmerkingen maakt, maar vandaag doet hij niet anders.'

Behalve de drie Amerikanen was er niemand op het dak, maar Chavez deed dit soort dingen al zijn hele volwassen leven. Hij wist dat zijn stem, als hij niet oppaste, door de metalen aircokoker achter hem zou dragen, dus fluisterde hij, alsof hij in een bibliotheek was: 'Meneer C heeft hier een verleden, dat is alles. Daar denkt hij waarschijnlijk weer aan terug.'

'Juist,' zei Ryan. 'Misschien beleeft hij de oorlog opnieuw.'

Ding glimlachte in het donker. 'Dat zal het deels zijn. Clark zit daar beneden in dat café te denken aan de shit die hij heeft gezien en aan de shit die hij heeft gedaan. Maar hij denkt er vast ook aan dat hij hier als

vijfentwintigjarige SEAL-hengst rondliep. Het zal hem wel de stuipen op het lijf jagen dat hij zo graag wilde dat hij weer in topvorm was. Oorlog of geen oorlog.'

Ryan zei: 'Hij is uitstekend in vorm voor een ouwe vent. Dat zouden we allemaal wel willen.'

Driscoll ging verliggen om een comfortabelere houding te vinden op het asfalt van het mansardedak, maar bleef door zijn kijker naar de man aan het tafeltje kijken. 'Clark heeft gelijk. Het ziet er niet naar uit dat deze ontmoeting doorgaat, en het begint een beetje saai te worden om door een tien keer vergrotende kijker naar een vent te kijken die zijn lever kapot zuipt.'

Terwijl Sam het doelwit in het oog bleef houden, hield Ryan de blonde vrouw in de gaten die zich een weg baande tussen de voetgangers door die in noordelijke richting over Huynh Thi Phung Street liepen. Hij zag dat ze naar de ingang van de Lion d'Or liep. 'Goed nieuws. Volgens mij wordt onze avond eindelijk interessant.'

Chavez volgde Ryans blik. 'Echt? Hoezo?'

Jack zag dat de vrouw het restaurant binnenging en rechtstreeks naar het tafeltje van hun doelwit liep. 'Zijn afspraak is er, en zij is hot!'

Chavez zag haar nu ook, door zijn eigen kijker. 'Dit is denk ik beter dan naar nog een dikzak kijken die gin zit te zuipen.' Hij drukte weer op de zendknop: 'John, we hebben een...'

Clark viel Chavez krakend in de rede; dat kon omdat hij de commando-unit van hun netwerk had en alle andere transmissies kon overrulen: 'Ik zie haar. Verdomd jammer dat we geen audio hebben.'

De mannen op het dak lachten zenuwachtig. *Verdomme, Clark was écht chagrijnig vanavond!*

1

Colin Hazelton keek nadrukkelijk op zijn mobiele telefoon hoe laat het was toen de vrouw ging zitten. Ze was een uur te laat en hij wilde, ook al was het slechts passief-agressief, laten zien dat hij daarvan baalde.

Ze trok de zoom van haar rok recht, sloeg haar benen over elkaar en keek toen pas naar hem op. Ze scheen de telefoon te zien en ook dat hij ernaar keek. Daarna pakte ze het gecondenseerde waterglas dat voor haar stond en nam een slok.

Hazelton liet zijn telefoon weer in zijn zak vallen en dronk de helft van zijn gin-tonic op. Hij moest toegeven dat ze even aantrekkelijk was als was beweerd. Ook dat ze lang en blond was, en verfijndheid en zelfverzekerdheid uitstraalde. Dat was zo ongeveer het enige wat zijn *control officer* over zijn contact van vanavond had verteld, maar Hazelton was te kwaad om onder de indruk te zijn. Niet alleen kwaad op haar, maar kwaad in het algemeen, en hij was zeker niet in de stemming om te flirten met zijn contact van vanavond. En het feit dat ze hem verdomme een uur had laten wachten, maakte haar in zijn ogen nog minder aantrekkelijk.

Voordat een van hen iets had gezegd, was de ober er al. Zo'n restaurant was het, niet zo'n tent als de duikbars en theesalons die de rest van dit deel van Huynh Thi Phung Street bevolkten.

De vrouw bestelde in perfect Frans een glas witte wijn. Hazelton kon duidelijk horen dat dit haar moedertaal was, maar ook dat had zijn control officer hem verteld, tussen zijn ademloze commentaren over haar amandelvormige ogen en haar sierlijke lichaam door.

Hij nam aan dat ze een voormalige Franse spionne was, van de DGSE (Direction Générale de la Sécurité Extérieure - Buitenlandse Veiligheidsdienst) of de DCRI (Direction Centrale du Renseignement Intérieur - Binnenlandse Veiligheidsdienst), hoewel ze misschien ook had gewerkt voor de DST (Direction de la Surveillance du Territoire - Dienst Terrorismebestrijding) die in 2008 was veranderd in DCRI. Vrijwel ie-

dereen die Hazelton tijdens zijn werk had ontmoet was een voormalige spion, dus was dat niet echt vergezocht.

Ze stelde zich niet voor. Dat verbaasde hem niet, maar hij had wel verwacht dat ze zou zeggen dat het haar speet dat ze te laat was, maar daar repte ze met geen woord over. Ze vroeg alleen: 'Heb je de documenten bij je?'

Hazelton gaf geen rechtstreeks antwoord. 'Wat weet je over de omstandigheden van de operatie?'

'De omstandigheden?'

'De cliënt. Hebben ze je iets over de cliënt verteld?'

Ze was nu zichtbaar verbaasd. 'Waarom zouden ze? De cliënt is niet van belang voor mijn briefing.'

'Nou, laat ik het je dan vertellen. De cliënt is...'

De vrouw hief haar slanke hand. Haar nagels waren perfect gemanicuurd en haar huid glansde van de lotion. 'Als ze mij niet briefen, neem ik aan dat dit betekent dat ik dat niet behoort te weten.' Ze keek Hazelton onderzoekend aan. 'Zo te zien is dit werk niet bepaald nieuw voor je, dus zou je dat moeten begrijpen.' Ze had een sterk Frans accent, maar sprak foutloos Engels.

Hij nam nog een slok van zijn gin-tonic. 'Soms is het beter als je dingen wel weet.'

'Dat is misschien jouw filosofie, maar niet de mijne,' zei ze vrij gedeceerd. Ze wilde door. 'Dus... heb je ze bij je of niet?'

Hazelton praatte langzaam en zacht, maar moeizaam door de hoeveelheid alcohol die hij die dag al had geconsumeerd, zowel hier als in de bar in de lobby van zijn hotel. 'Noord... Korea... Verdomme!'

Geen reactie van de Franse vrouw.

Hij zei: 'Je wist het dus wél, of niet?'

Ze gaf geen antwoord, maar vroeg: 'Je bent bijzonder emotioneel, nietwaar? Dat verbaast me. Ik weet dat je deze opdracht onverwacht hebt gekregen en dat ze jou hiernaartoe hebben gestuurd omdat iemand ziek werd en zich terugtrok, maar New York had beter moeten weten en geen emotionele reisagent moeten sturen!'

Onder de tafel voelde Hazelton de punt van haar hoge pump langs zijn been glijden, vlak naast zijn enkel. Er was een tijd geweest dat dit hem opwond, maar dat was lang geleden. Dit was werk; hij wist dat ze alleen maar wilde controleren of hij een aktetas bij zich had. Even later hoorde hij dat ze zijn tas met haar teen omverduwde, naast zijn been.

Ze zei: 'Schuif hem alsjeblieft naar me toe.'

De grote Amerikaan bleef gewoon zitten, trommelde met zijn vingers op de tafel en dacht na. Hij verwachtte een gefrustreerde blik, maar ze reageerde vreemd koel op het feit dat hij niet reageerde.

Na een paar seconden zei ze het weer, op precies dezelfde toon. 'Schuif hem alsjeblieft naar me toe.'

Hij wist niet wat hij vanavond zou gaan doen. Zou hij de items aan haar geven of ze verscheuren en als visvoer in de rivier gooien? Hij had zich de hele dag al bezwaard gevoeld door de gevolgen van beide keuzes, maar nu werd hij opeens rustig en hoorde zichzelf zeggen: 'Weet je wat? Ik ben dit werk niet gaan doen om als loopjongen te fungeren voor een stelletje moordende psychopaten.' Daarna: 'Ik kan wel ander werk krijgen waarbij ik niet zo diep hoeft te zinken.'

'Ik begrijp het niet,' zei de vrouw en ze keek ondertussen naar de straat, nonchalant. Ze leek verveeld, maar Hazelton wist dat ze alleen keek of ze in de gaten werden gehouden.

Hazelton zwaaide woedend met zijn vuist. 'Barst maar! Ik kap ermee!'

De vrouw liet geen enkele emotie blijken. 'Je kapt ermee?'

'Ik geef je die documenten niet!'

Ze zuchtte. 'Gaat dit om geld? Als dat zo is, zul je met New York moeten praten. Ik heb geen toestemming om...'

'Dit gaat niet om geld. Dit gaat om goed en kwaad! Maar daar snap jij niets van, hè?'

'Mijn werk heeft niets met goed of kwaad te maken.'

Hazelton keek de vrouw met een spottende blik aan. Zijn besluit stond vast. 'Maak dat jezelf maar wijs als je dat nodig vindt, maar je krijgt deze documenten níét!' Hij gaf zo'n harde schop tegen zijn akte-tas dat zij het kon horen.

De vrouw knikte, volkomen rustig. Hazelton vond haar onverschillige reactie bijzonder vreemd; hij had gegil en geschreeuw verwacht. Ze zei alleen: 'Dit zal de zaken compliceren. New York zal boos zijn.'

'New York kan de pot op!'

'Ik hoop dat je niet van mij verwacht dat ik me aansluit bij je morele kruistocht.'

'Liefje, het kan me geen zak schelen wat je doet!'

'Dan zal het je ook geen zak kunnen schelen als ik nu vertrek en een telefoontje pleeg.'

Hazelton zweeg even, zichtbaar vermoeid door zijn werk en de reis. 'Bel hem maar.'

'Hij zal iemand sturen om die aktetas van je af te pakken.'

Nu glimlachte Hazelton. 'Dat probeert hij misschien. Maar zoals je al zei, ben ik niet bepaald nieuw in dit werk. Ik heb een paar troeven achter de hand.'

'Dat hoop ik, voor je eigen bestwil.' De Franse vrouw stond op en liep weg, langs de ober die eraan kwam met haar wijn op een zilveren dienblad.

Jack Ryan junior zag het allemaal door zijn camera vanaf van het dak aan de overkant. Hij kon het gesprek natuurlijk niet horen, maar de lichaamstaal sprak voor zich. 'Als dat een blind date was, was het geen succes!'

Ding en Sam grinnikten, maar iedereen bleef op zijn plek. Ze zagen dat de lange vrouw een telefoon uit haar tasje haalde, erin praatte en daarna in noordelijke richting liep.

Driscoll drukte op zijn zendknop. 'Clark? Blijven we bij Hazelton of wil je dat iemand die vrouw volgt?'

Clark antwoordde meteen. 'Zij wilde de inhoud van zijn aktetas hebben, dus is die tas nu onderdeel van onze missie. Maar toch... ik wil meer over haar weten. Een van jullie gaat achter haar aan. De anderen blijven op hun plek en houden die aktetas in de gaten.'

Jack en Sam lieten hun lenzen even met rust en keken naar Chavez die tussen hen in op het dak lag.

Chavez zei: 'Ik blijf hier. Jullie vechten het samen maar uit.'

Nu keek Jack naar Sam.

Sam bracht langzaam zijn oog richting de lens en keek naar hun doelwit. 'Ga maar.'

Er verscheen een brede grijns op Jacks gezicht; dat was het felste lichtje op het dak. 'Bedankt, Sam.' Een paar seconden later al was hij opgestaan en liep in het donker naar de brandtrap, terwijl hij zijn camera in zijn rugzak stopte.

Sam en Ding zagen dat Colin Hazelton het laatste restje gin-tonic opdronk en de ober duidelijk maakte dat hij er nog een wilde.

'Waarom blijft hij daar? Heeft hij soms nog een stom afspraakje?' vroeg Sam zich af.

Beneden dacht Clark hetzelfde. Geïrriteerd en gefrustreerd zei hij:

‘Zo te zien zitten we hier nog wel even, tijdens de vierde ronde gin-tonic!’

De ober kwam eraan met het drankje. Hazelton liet het glas voor zich op de tafel zetten en zei iets tegen de ober. De drie Amerikanen aan de overkant namen aan dat hij vroeg waar de toiletten waren, want de ober wees naar de achterkant van het restaurant. Hazelton stond op, liet zijn drankje, zijn jas en zijn aktetas achter, en liep naar achteren.

Even bleef het stil in de drie headsets. Toen zei Ding: ‘John? Dat ziet er niet goed uit, is het wel?’

Clark begreep wat zijn onderbevelhebber bedoelde, maar in plaats dat hij vertelde wat hij dacht, vroeg hij uitdagend aan Driscoll: ‘Sam? Wat zie jij?’

Driscoll keek weer door zijn telescoop naar de lege tafel, naar de jas die over de rugleuning van Hazeltons stoel hing en naar de aktetas die op de andere stoel stond. Hij keek naar de andere tafels in het restaurant, naar de rijke clientèle die zat of rondliep, en even later weer naar de aktetas. Hij zei: ‘Als iets in die aktetas zo belangrijk is dat hij weigerde die af te geven aan zijn contactpersoon, waarom zou hij hem dan bij zijn tafel achterlaten als hij gaat pissen?’

Clark zei: ‘Dat zou hij niet doen.’

‘Dan is die aktetas een lokaas.’

‘Klopt.’

‘En dat betekent...’ Plotseling begreep Driscoll het. ‘Hazelton komt niet terug. Hij verwacht surveillance aan de voorkant en dus verdwijnt hij via de achteruitgang.’

Ding bevestigde dit met: ‘De aloude eet-en-verdwijntruc.’

Clark zei: ‘Bingo! Ik ga het restaurant in en verdwijn via de achterdeur. Die komt uit op een steeg die noord-zuid loopt, maar zijn hotel ligt achter ons. Jullie blijven daar en houden de kruisingen naar het noorden en het zuiden in de gaten. Tenzij hij zichzelf kan teleportereren, pikken we hem wel weer op.’

In de theesalon liet Clark, als betaling voor zijn misselijkmakende drankjes, een paar verfrommelde dongbiljetten op het tafeltje vallen. Daarna pakte hij zijn jas en liep naar de Lion d’Or aan de overkant.

Hij had het trottoir net verlaten, toen hij iets zag waardoor hij zich bedacht. Hij stapte het trottoir weer op en keek om zich heen. Zacht zei hij via het netwerk: ‘Ryan. Blijf staan.’

Jack Ryan junior liep op Dao Cam Moc, maar bleef staan zoals Clark hem had bevolen. 'Ik wacht,' antwoordde hij. Hij draaide zich om naar de nis van een gesloten elektronikawinkel en deed alsof hij de etalage bekeek.

'Wat is je locatie?' vroeg Clark.

Jack keek op zijn telefoon naar een plattegrond van zijn omgeving. Gekleurde puntjes gaven de positie aan van de vier mannen van het team, of eigenlijk de positie van de gps-tracker die iedere man onder een riemlusje aan de achterkant van zijn broek droeg. Clarks groene puntje bevond zich twee straten ten zuidoosten van hem, nog steeds op het terras van de theesalon.

Ryan zei: 'Ik ben twee straten ten noordwesten van jouw positie.'

Via zijn oortje hoorde hij Clark zeggen: 'Er komen vier onbekenden op motoren aan; ze rijden van beide kanten de straat in. Het lijkt een team.'

Even later zei Chavez, die nog steeds met zijn camera op het dak lag: 'Zwarte Ducati's?'

Clark zei: 'Inderdaad. De bestuurders kwamen uit verschillende richtingen en dragen geen identieke kleding, maar het lijken dezelfde motoren en dezelfde helmen. Dat is geen toeval.'

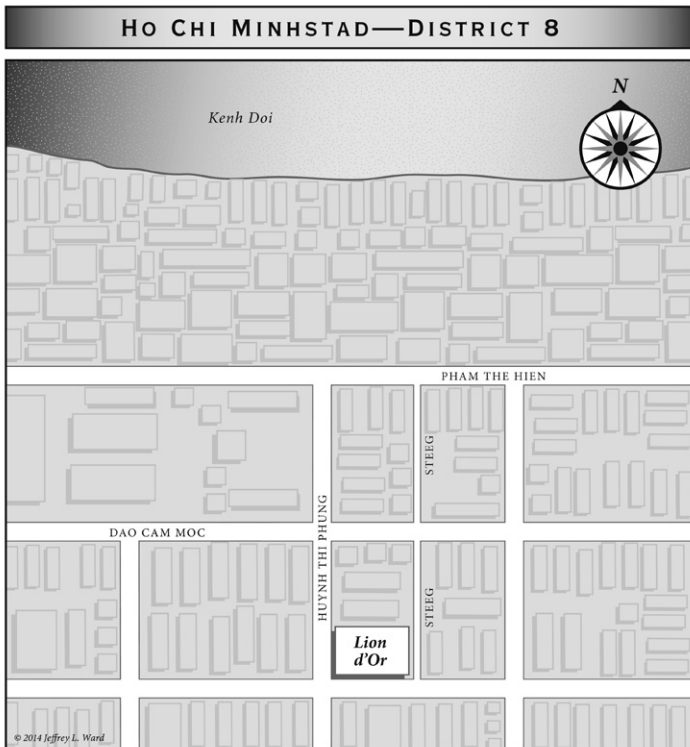
Ding ontdekte alle vier motoren tussen het verkeer onder zich. Het duurde een paar seconden, doordat ze niet vlak bij elkaar reden. 'Goed gezien, John.'

'Dit is niet mijn eerste bezoek hier. Ik zie het meteen als hier iets niet lijkt te kloppen. Jack, ik wil dat jij doorloopt in noordelijke richting. Als hij die steeg blijft volgen, kun je voor hem uit gaan lopen als hij uit de Pham The Hien komt, maar alleen als je twee keer zo snel bent als hij. Pas op voor die motorrijders, zorg dat ze niet zien dat jij het doelwit in de gaten houdt.'

Ryan deed nog steeds alsof hij naar een plank met dure camera's in de etalage keek. Voor het eerst tijdens deze trip voelde hij dat zijn hart sneller ging kloppen. Zijn saai avond was opeens een stuk boeiender geworden. Jack begon hard te lopen. 'Oké. Ik blijf parallel aan die motorrijders lopen en zorg dat ik bij het uiteinde van die steeg ben voordat Hazelton eruit komt.'

Clark zei: 'Sam en Ding, haal alles uit de kast om Ryan in te halen.'

'We zijn al onderweg,' zei Chavez. 'Eén minuut om van dit dak af te komen, dat betekent dat we drie minuten achter jou zitten, Jack. Doe niets, tot we bij je zijn.'

Colin Hazelton stapte de steeg achter het restaurant in en liep, met zijn handen in zijn zakken, in noordelijke richting.

Hij wist heel goed dat hij zojuist een bijzonder dure beslissing had genomen. Duur omdat hij niet zou worden betaald voor zijn werk van de afgelopen vier dagen, duur omdat hij zijn baan zou kwijtraken door zijn besluit ermee te kappen, maar ook duur omdat hij een sportjasje van driehonderd dollar en een aktetas van vierhonderd dollar had achtergelaten.

Allemaal slecht nieuws voor een man in de nadagen van zijn werkzame leven, die bovendien een schuld had van zestigduizend dollar en behalve zijn spionage-ervaring weinig gewilde vaardigheden bezat.

Ondanks dat had Hazelton, voor het eerst die dag, toch een gevoel van rust. Hij realiseerde zich ook dat hij, ondanks alle waardevolle dingen die hij in het restaurant had achtergelaten, de restaurantrekening van vijftig dollar was misgelopen, wat hij dus als een klein winstje kon beschouwen.

Hij glimlachte een beetje, maar keek al gauw weer ernstig. Hij dacht aan de gebeurtenissen die hem hier hadden gebracht – naar deze schemerig verlichte steeg, naar zijn besluit –, waardoor zijn stemming versomberde en zich aanpaste aan de duisternis van zijn omgeving.

Het was inmiddels een jaar geleden dat Wayne ‘Duke’ Sharps, directeur van SGIP, Sharps Global Intelligence Partners, in zijn kantoor aan Upper West Side Manhattan met Colin Hazelton had gesproken over een baan in de ‘bedrijfsspionage’. Sharps had de voormalige CIA-agent duidelijk gemaakt dat het werk voor Sharps Partners veilig, onopvallend en niet-politiek was, maar dat Hazelton ook moest accepteren dat hij dan niet langer voor de Verenigde Staten zou werken, maar voor een salaris.

Daarop had Hazelton aangevoerd dat hij nooit iets tegen de Verenigde Staten zou doen, waarop Sharps had gezegd: ‘Wij doen niets wat tegen de Amerikaanse belangen indruist.’ Hazelton lachte toen hij daaraan terugdacht. Sharps had gezegd: ‘We zijn geen duivels hier bij de SGIP, we zijn alleen geen engelen.’

Dat had Hazelton als muziek in de oren geklonken. Hij was een ex-CIA’er, na een carrière als Air Force-piloot, en was een Amerikaan in hart en nieren. Maar hij moest iets doen. Hij had een aantal speculatieve internationale investeringen gedaan in opkomende markten, overwegend in Noord-Afrika, en die waren allemaal mislukt door de onverwachte gebeurtenissen tijdens de Arabische Lente.

Hazelton had de baan nodig en dus nam hij hem aan.

En Sharps’ belofte van niet-politiek bedrijfsspionagewerk was uitgekomen. Het afgelopen jaar had Hazelton absoluut geen twijfels gehad over zijn opdrachten of over zijn cliënten.

Tot deze week...

Die maandag had Hazeltons werkgever hem overhaast naar Praag gestuurd voor een ontmoeting met een medewerker van de overheid om reisdocumenten voor vijf personen op te halen. Dit soort dingen kon je niet echt opwindend noemen; als officier Operaties bij de CIA had hij voor honderden agenten in de hele wereld aliassen geregeld. Dat was zelfs voor zijn werk voor Sharps niet uitzonderlijk; Hazelton was betrokken geweest bij het verplaatsen van uiterst deskundige professionals die geen werkvisum voor de VS hadden kunnen krijgen. Hij beschouwde dat als iets goeds, omdat hij de Amerikaanse bureaucratie ondermijnde, en niet de Verenigde Staten zelf.

Normaal maakte het altijd deel uit van zijn werk om de documenten te controleren. Om de een of andere reden zaten deze documenten toen hij ze in Praag ophaalde in een verzegelde luchtkussenenvelop. Hij kreeg te horen dat hij het pakketje moest afgeven aan een contact in Ho Chi Minhstad en daarna moest terugkeren naar New York.

Hij nam aan dat de vijf sets documenten bestemd waren voor vijf Tsjechische professionals en dat zij via Vietnam naar een ander land zouden reizen - niet naar de VS, want dat zou een vreemde connectie zijn vanuit Praag. Hazelton dacht dat de reizigers in Japan zouden gaan werken, of in Singapore, of misschien zelfs in Australië.

Het was vreemd dat hij de documenten niet mocht zien, maar hij had er geen punt van gemaakt.

Tot de vorige avond, tijdens de vlucht vanuit Praag. Anderhalf uur voor de landing dronk de gezette Amerikaan een gin-tonic en borg verschillende spullen op in zijn rolkoffertje en zijn aktetas. De verzegelde luchtkussenenvelop vol documenten zat onder de stoffen voering van zijn rolkoffertje, maar toen hij een paar schoenen verplaatste om ruimte voor zijn colbertje te maken, zag hij tot zijn grote afschuw dat er een scheurtje in de voering zat. Hij gebruikte dit rolkoffertje al sinds eind jaren tachtig, en nu had het geheime vak het eindelijk begeven. Hij probeerde het te repareren, maar daardoor maakte hij het alleen maar erger. Dat was een beginnersfout voor een spion. Hazelton was natuurlijk geen beginner, maar hij had wat gedronken en dat, samen met de wet van Murphy, werkte in zijn nadeel.

Terwijl hij in zijn eersteklasstoel zat, bedacht hij dat hij in Vietnam door de douane moest. Hij begon te zweten. Als zijn rolkoffertje werd doorzocht, wist hij dat ze de verborgen documenten zouden vinden. Maar toen hij er even over nadacht, realiseerde hij zich dat hij tijdens al zijn reizen naar Vietnam nog geen enkele keer was gefouilleerd. Als hij de documenten uit het geheime vakje haalde en ze gewoon in de geldriem stopte die hij altijd om zijn middel droeg, was er niets aan de hand.

Maar om dat te kunnen doen, moest hij ze eerst uit de grote verzegelde luchtkussenenvelop halen.

Hazelton nam de envelop mee naar het toilet, ging op de bril zitten en scheurde de envelop met zijn tanden open. In de envelop zaten vijf plastic zakjes en in elk zakje zaten een paspoort, een rijbewijs, een paar creditcards en een opgevouwen brief. Ook al wist hij heel goed dat hij

dit beter niet kon doen, begon hij de documenten te bekijken.

Een stewardess klopte op de deur van het toilet en zei dat hij terug moest naar zijn stoel omdat de piloot turbulentie verwachtte.

Hazelton negeerde haar; al zijn aandacht was gericht op de reisdocumenten. De zwarte diplomatieke paspoorten verbaasden hem niet; ze waren echt, niet vals, hoewel hij ervan uitging dat er wel iets aan was veranderd. Hij bekeek alle foto's: vier blanke mannen en één vrouw.

Hij kon niet zien of het Tsjechen waren. Het probleem was echter niet waar ze vandaan kwamen, maar waar ze naartoe gingen. Het papier in elk zakje was een reisvergunning, afkomstig van de Tsjechische regering, waardoor de diplomaat met dit paspoort toestemming kreeg naar Noord-Korea te reizen om op het Tsjechische consulaat aldaar te werken.

Noord-Korea? Hij had het afgelopen jaar bedrijfsspionagewerk gedaan voor Siemens, voor Microsoft, voor Land Rover en voor Maersk. En nu werk ik voor het wreedste en meest repressieve regiem ter wereld?

Terwijl hij op de wc-bril zat en zijn schouders door de turbulentie tegen de muren stootten, vermoedde Hazelton dat deze vijf mensen kernegeleerden waren die stiekem Noord-Korea binnen werden gesmokkeld. Wat kon er verdomme anders aan de hand zijn? De Democratische Volksrepubliek Korea was al eerder betrapt op het binnen-smokkelen van kernegeleerden. Het land had geen enkele belangrijke industrie, op de mijnbouw na en die werd overwegend uitgevoerd door partners in China.

Hazelton wist natuurlijk niet zeker of deze vijf mensen kernegeleerden waren, maar hij wist verdomd zeker dat het geen Chinese mijnwerkers waren. Hij wist ook dat dit geen operatie was die Sharps tégen de Noord-Koreanen uitvoerde. Duke Sharps had geen nobele bedoelingen met zijn steun aan despotische regiem. Hij werkte voor geld en er was geld te verdienen door slimme mensen Noord-Korea binnen te smokkelen, dus dat was er aan de hand, dat kón niet anders.

Hazelton sloot zijn ogen en leunde tegen de romp van het vliegtuig, nog steeds op de wc-bril zittend. 'Wel verdomme,' fluisterde hij.

Het feit dat Duke Sharps misdadige elementen Noord-Korea binnensmokkelde maakte Hazelton woedend, maar het feit dat hij Sharps hiermee hielp maakte hem razend!

Hazelton kwam met de documenten op zijn borstkas geplakt door de douane en was een uur later in zijn hotel, met een laag opgedroogd

zweet op zijn lichaam. Hij zat de hele middag in de hotellobby te drinken en dacht na over het geld en zijn baan en de noodzaak een einde te maken aan zijn financiële problemen. Tegen beter weten in hoopte hij dat hij in zijn aangeschoten toestand iets kon bedenken waardoor het goed leek dat hij de documenten aan zijn contact hier in Ho Chi Minhstad overhandigde, zodat hij niet het gevoel zou hebben dat hij iets verkeerd deed.

Nu wist Hazelton, na een stuk of zes gin-tonics in de hotelbar en nog eens drie in het restaurant, dat deze halve liter gin bij lange na niet voldoende was om de vieze smaak weg te spoelen die hij had gekregen door het idee dat hij voor de Noord-Koreanen werkte.

Vanavond was hij daarvoor teruggeschrokken; hij had geweigerd de documenten te overhandigen aan die knappe Franse spionne, die ze aan de vijf reizigers zou hebben gegeven die waarschijnlijk ergens in deze stad logeerden. Daarna was die Franse trut waarschijnlijk vertrokken om het aan Duke Sharps te verklikken. En nu was de eenenzestigjarige Colin Hazelton stomdronken en wandelde hij door een steeg in een derdewerldland om degenen te ontlopen die Sharps op hem af zou sturen om die verachtelijke documenten op te halen die hij nu in een grote geldriem om zijn middel droeg.

Terwijl hij voortstompede, keek hij of hij werd gevolgd, maar eigenlijk verwachtte hij de eerste twee dagen niemand. Hij was van plan om via deze achterafstraatjes naar de Kenh Doi te lopen, een van de smerige kanalen in de stad, zijn geldriem aan een losliggende steen te binden en de vijf sets documenten in het water te laten vallen. Vervolgens wilde hij naar het vliegveld gaan en de volgende ochtend met het eerste het beste vliegtuig naar de VS vliegen. Daarna zou hij wachten tot hij telefonisch werd ontslagen, ongetwijfeld door Duke zelf.

Hij zou weer als piloot gaan werken. Op zijn leeftijd en met zijn gebrek aan recente vliegreuen vond hij misschien een baantje in een derdewerldland als piloot van een aftands vrachtvliegtuig. Hij zou sterven voordat hij zijn schulden had afbetaald, maar hij zou tenminste niet als koerier werken voor de Aziatische Dokter Duivel en zijn moordende slaafes.

Hazelton liep door. Het was druk geweest op straat - dit was District 8, vol Frans-koloniale architectuur en een druk nachtleven - maar nu liep hij in het donker door een zakenwijk in de buurt van het kanaal. Een medewerker van een restaurant liep met afval langs hem heen en

een oude vrouw op een scooter tufte door de steeg.

Toen hij links afsloeg naar het water, reden een paar mannen op fluisterstille Ducati Diavel-motoren de steeg in die hij net had verlaten. Maar hij hoorde en zag hen niet. Ook had hij er geen idee van dat hij twee identieke motoren tegemoetliep die wachtten tot hij in hun val zou lopen.

2

Jack Ryan junior liep in het donker in oostelijke richting door de Pham The Hien. Voor hem, aan de overkant, zag hij Colin Hazelton in zijn witte overhemd en met zijn stropdas los uit een steeg komen. Jack verwachtte dat Hazelton links af zou slaan, terug naar zijn hotel, maar tot zijn verbazing stak de Amerikaan de straat over, naar Ryans kant.

Shit, dacht Jack. Hij liep door, zonder in Hazeltons richting te kijken en zonder sneller of langzamer te gaan lopen. Heel even vroeg hij zich af of hij betrapt was, maar Hazelton leek geen aandacht voor hem te hebben.

Tot Jacks verbazing stapte Hazelton ruim tien meter voor hem de stoep op en liep vervolgens een andere donkere steeg in waardoor hij uit zou komen op de Kenh Doi, een kanaal dat in oost-westelijke richting liep en als de noordgrens van District 8 fungeerde. Jack had de plattegrond bestudeerd en wist daardoor dat daar alleen maar havens, woonboten en vervallen flatgebouwen waren.

Jack begreep niet waarom de man niet terugging naar zijn hotel. Dus besloot hij een paar straten door te lopen en daarna zou hij proberen een steeg in te lopen die parallel liep aan die van Hazelton.

Jack versnelde zijn pas, nam even de tijd om zich te oriënteren op de plattegrond op zijn telefoon en zei daarna via het netwerk: 'Dit is Ryan. Ik heb het doelwit gevonden. Hij loopt naar het noorden, twee straten ten zuiden van het water. Tenzij hij ergens een bootje heeft liggen, kan hij zo dadelijk nergens meer te voet naartoe. Ik ga proberen voor hem te komen, zodat ik kan zien wat hij van plan is. Ik loop parallel aan zijn...'

Jack zweeg toen vlak voor hem twee zwarte Ducati-motoren uit de steeg kwamen en de straat overstaken. Ze reden maar een meter of honderd achter Hazelton. In dit stille gedeelte vlak bij de rivier konden ze niet verwachten dat ze onopgemerkt zouden blijven voor een getrainde CIA-veteraan. Dit leek totaal niet op een surveillance door de mannen op de motoren.

‘Ryan?’ riep Ding over het netwerk. ‘Heb je geen contact meer?’

‘Jawel, ik ben er nog. Maar hier zijn nu ook een paar Ducati’s, en ik weet zeker dat ze Hazelton volgen. Ik vraag me af waar die andere zijn. Dit lijkt te agressief voor een surveillance. Volgens mij willen ze hem confronteren.’

Driscoll zei nu: ‘Tenzij er bij deze achtervolging auto’s betrokken zijn die we nog niet hebben ontdekt, zijn ze niet van plan hem te ontvoeren. Dit kon weleens iets veel ergers zijn.’

Jack bevestigde dit, verbijsterd doordat de inzet van deze operatie elk moment belangrijker leek te worden. ‘Verdomme, dit kon weleens een moordaanslag zijn.’

Nu mengde Ding zich ook in het gesprek. ‘Wacht eens even. Hazelton is hier voor een bedrijfsspionageklus voor zijn bedrijf. Zijn laatste operatie was voor Microsoft. We hebben niets gezien wat erop wijst dat hij zich zorgen maakt over een moordlustige tegenstander. Een moordaanslag zou wel een enorme escalatie betekenen.’

Nu zag Jack de twee andere motoren ook. Ze reden vanaf de oostkant Pham The Hien in, scheurden langs hem heen en splitsten zich op. Een van de motoren reed de steeg in die aan de oostkant parallel liep aan Hazeltons route; de andere motor nam de steeg ten westen ervan, dezelfde die Ryan had willen nemen.

Jack liep de steeg voorbij die Hazelton in was gelopen. Hij ving nog net een glimp op van de eerste twee motoren toen ze tussen twee lange, twee verdiepingen hoge pakhuizen een steeg in reden die doorliep tot aan het water. Hij versnelde zijn pas, omdat hij ervan uitging dat een eventuele confrontatie al snel zou plaatsvinden. Voor het kanaal waren er namelijk geen stegen meer en dus zou Hazelton wel op zijn schreden moeten terugkeren.

Terwijl hij naar de hoek rende om tussen de gebouwen door te kunnen kijken, zei hij: ‘Mee eens, Ding, maar nu is hij ingesloten door vier mannen en kan hij geen kant meer op. Er gaat iets gebeuren.’

John Clark zei: ‘Ik haal de auto op, voor het geval we er snel met Hazelton vandoor moeten. Dat zal echter wel tijd kosten, want het is druk op de weg. Ding en Sam, zorg dat je zo snel mogelijk bij Ryan bent. Jack, je mag níet ingrijpen, wat er ook gebeurt. Je bent ongewapend.’

Jack had de hoek inmiddels bereikt en wilde er net omheen kijken om te zien wat er gebeurde. ‘Begrepen,’ zei hij zacht.

Hazelton was vlak bij de Kenh Doi, een dichte duisternis ongeveer vijftig meter voor hem. Aan de overkant zag hij een paar fonkelende lichtjes van District 5, maar daar stonden ook enkele pakhuizen waar op dit tijdstip weinig activiteit was. En hoewel dit deel van het kanaal bijna midden in het centrum lag, voeren hier 's nachts zelden boten.

Hij had de documenten in zo klein mogelijke stukjes willen scheuren om ze vervolgens in de Kenh Doi te gooien. Terwijl ze stroomafwaarts drevén zouden ze zich verspreiden, waarna de Noord-Koreanen er niets meer aan hadden.

Maar zodra hij achter zich het geluid van de goed afgestelde motoren hoorde, wist hij dat dit nu niet meer kon.

Hij begreep dat de motorrijders hier voor hem naartoe waren gekomen. Ze maakten geen geheim van hun aanwezigheid. En ze waren niet alleen. Meer achtervolgers had hij niet gezien, maar doordat de mannen achter hem heel langzaam dichterbij kwamen, kreeg hij sterk de indruk dat ze wachtten tot iemand anders zijn positie kon innemen.

Colin Hazelton was dronken, maar nog steeds opmerkzaam; hij deed dit soort dingen immers al heel lang.

Opeens werden zijn vermoedens bevestigd. Voor hem doken twee paar koplampen op: het ene paar verscheen voor hem, vanuit het oosten over het pad langs de rivier en de havens, en het andere paar vanuit het westen. Ze draaiden zijn kant op en reden snel naar hem toe.

Ze hadden hem, en hij had het idee dat hij wel wist wie het waren: nog meer mannen van Duke Sharps. Die Franse trut had hier in de stad handlangers gehad en die zouden hem te pakken nemen - niet over een paar dagen, zoals hij had verwacht, maar over een paar minuten.

De twee motorrijders voor hem stopten een meter bij hem vandaan, en zetten hun motor af. De mannen hielden hun helm op met het vizier naar beneden geklapt. De andere twee stopten twintig meter achter hem; het zachte geluid van de motoren straalde vertrouwen uit en maakte Hazelton duidelijk dat hij geen kant op kon. Hij wist dat hij zich hieruit zou moeten kletsen.

Hazelton keek naar de dichtstbijzijnde motorrijder, de leider, volgens hem. Hij slaagde erin even te lachen. 'Ik had jullie niet voor morgen verwacht. Ik heb jullie volkomen onderschat.'

Geen van de motorrijders zei iets.

Hazelton zei: 'Goed gedaan! New York heeft jullie hier dus al op tijd

naartoe gestuurd? Verwachtten ze al dat ik zou gaan aarzelen? Ik ben onder de indruk. Vroeger noemden we dat “laat je nergens door verrassen”. Hij grinnikte weer, en zei nogmaals: ‘Goed gedaan!’

De dichtstbijzijnde motorrijder stapte van zijn motor, liep naar Hazelton toe en bleef vlak voor hem staan. Met zijn glimmende vizier leek hij wel een beetje op een robot.

Hazelton haalde zijn schouders op. ‘Ik moest wel stelling nemen. Dat snap je toch wel? Deze keer is de cliënt de Democratische Volksrepubliek Korea. Misschien wisten jullie dat niet, maar Duke is vriendjes met de ergste mensen ter wereld.’

Nu klapte de motorrijder zijn vizier omhoog.

Dat verbaasde Hazelton een beetje – eerst leek de man onbekend te willen blijven – maar misschien liet de man zijn gezicht wel zien omdat ze elkaar kenden. Sharps had immers heel veel voormalige assets van de Agency ingehuurd.

Hazelton strekte zijn hals om het gezicht van de man in het licht te kunnen zien, maar zodra hij het zag, deinsde hij achteruit.

Hij kende de man niet. Dit was een Aziatisch gezicht. Hard. Kil.

Noord-Koreaans.

‘O,’ zei hij. ‘Ik begrijp het.’ Daarna deed hij weer alsof hij moest lachen. ‘Heb jij weleens zo’n dag gehad?’

‘Geef me de documenten,’ zei de Noord-Koreaans.

Hazelton klopte op zijn zakken alsof hij ze zocht en haalde zijn schouders op. ‘Je gelooft het vast niet, maar die zitten nog in mijn aktetas en die heb ik laten staan bij het...’

‘De aktetas was leeg!’ Er verscheen een automatisch pistool in de rechterhand van de Noord-Koreaans.

Hazelton had niet veel verstand van wapens, maar hij twijfelde er niet aan dat dit pistool echt was.

De twee mannen achter hem lieten hun motoren brullen, en de man op de motor voor hem ging rechtop zitten.

Nadat Jack Ryan junior dit allemaal had gezien, stapte hij achteruit zodat hij weer helemaal achter het pakhuis stond. Hij liet zich op een knie zakken en drukte zijn zendknop in. ‘Dit is Ryan en ik kan het doelwit zien. Alle vier achtervolgers staan nu om hem heen en houden hem onder schot.’

Ding antwoordde, en aan zijn ademhaling was te horen dat hij ren-

de. 'Geen simpel zakelijk klusje. Hou je gedekt. Wij zijn op Tran Xuan Soan, ongeveer negentig seconden bij je vandaan.'

Jack zei: 'Als dit een geplande moord is, hééft Hazelton geen negentig seconden.'

Nu brulde Clark: 'En als het een geplande moordaanslag is, kun je die ongewapend echt niet voorkomen! Ik ben al onderweg met de auto. Drie tot vijf minuten nog.' Jack hoorde dat Clark toeterde naar het verkeer dat voor hem reed.

Jack had de neiging om meteen de steeg in te rennen, maar hij wist dat Clark gelijk had wat betreft zijn kansen als dit op een echt gevecht uitliep. Maar hij had een idee. 'Ik hoef me er niet mee te bemoeien, John. Ik kan proberen ze af te leiden.'

Clark zei snel: 'Je bent op jezelf aangewezen, knul. Doe heel erg voorzichtig.'

Ryan bevestigde niet dat hij dit had gehoord. Hij keek naar de kaart op zijn telefoon en probeerde snel een plan te bedenken. Hij haalde zijn fotocamera uit zijn rugzak en haalde een paar keer diep adem om zich voor te bereiden.

De Noord-Koreaanse motorrijder richtte zijn wapen op de borst van de Amerikaan. Hij zei geen woord.

Hazelton stak langzaam zijn handen omhoog; hij begon in paniek te raken. 'Dit is echt niet nodig. Ik vorm geen enkele bedreiging voor je. Laten we dit alsjeblieft fatsoenlijk afhandelen.' Hij keek om zich heen. Hij was doodsbang en besepte dat hij zichzelf in een netelige situatie had gemanoeuvreed. Als hij niet straalbezopen was geweest, wist hij, zou hij nooit een donkere steeg zoals deze in zijn gelopen, vooral niet als hij verwachtte dat er iemand achter hem aan zat.

Maar als hij had geweten dat Noord-Koreaanse agenten hem op het spoor waren, had hij nooit genoeg kunnen drinken om deze blunder te maken.

De Noord-Koreaan trok de hamer van zijn pistool naar achteren.

Hazelton staarde in het zwarte gat van de loop en kon nog steeds niet geloven dat dit écht gebeurde. Hij had nooit eerder in de loop van een pistool gekeken en hij had nooit eerder echt in gevaar verkeerdt tijdens zijn carrière. Nou ja, één keer, toen hij in Denemarken was afgetuigd door straathooligans. Maar dat was niet te vergelijken met zijn huidige situatie. Hij werd overmand door de horror van dit moment, maar kon

toch nog helder genoeg nadenken om te weten dat hij was verslagen. Schor zei hij: 'Geldriem. Om mijn middel.'

Precies op dat moment ging de deur van een flatgebouw tien meter links van Colin Hazelton open. Twee vrouwen met grote tassen liepen naar buiten en keken meteen naar de mannen die midden in de smalle straat voor hen stonden.

De Noord-Koreaan richtte zijn pistool op hen, waarop ze gilden en meteen achteruit sprongen, weer naar binnen.

Toen hoorde de Noord-Koreaan achter zich een kreet: een waarschuwing van zijn man die daar stond. Hij keek achterom en zag dat de potige Amerikaan langs hen heen rende, in de richting van het water.

Hij startte zijn motor om achter de Amerikaan aan te gaan; de andere motorrijders lieten hun motoren ook al brullen.

'Hé! Hé!' riep iemand in het Engels een halve straat verderop, bij de hoek van een verroest golfplaten pakhuis. De vier motorrijders draaiden zich om en zagen een jonge blanke man met donker haar en een baard die zijn fotocamera op hen richtte en riep: 'Allemaal lachen!' De camera flitste een keer of tien en verblindde de mannen in de donkere steeg.

De twee motorrijders die het dichtst bij de man met de camera stonden, gaven gas en verbrandden rubber toen ze hun motor keerden en naar de blanke man met de camera raceten. De leider en de vierde man gingen achter Hazelton en zijn geldriem aan.

De Noord-Koreaanse leider gaf gas, stopte zijn pistool weer in zijn jaszak en haalde een lange stiletto uit de schede aan zijn riem.